

آغاجی بخارایی،

ابوالحسن علی

نویسنده : دکتر بصیر کامجو

آغاجی بخارایی، ابوالحسن علی یکی شاعرتاجیک تبار ایرانی در دربار امیر نوح سامانی دوم (366 – 378) بود . بقول عوفی در کتاب لباب الالباب می نویسد : آغاجی بخارایی ستایشگر شعرا و یک مرد فاضل ، بخشنده وباشهامت دانسته است .

در منابع ذکرشده نشان می دهد که اشعار اندکی از آغاجی بخارایی بجامانده ودر زبان فارسی و عربی شعر می سروده ودر هر دو زبان مهارت کامل داشته است . (1)

بقول ابومنصور عبدالملک فرزند محمد فرزند اسماعیل ثعالبی نیشابوری آغاجی بخارایی در شعر فارسی خیلی مشهور بود و دیوان شعر وی در خراسان متداول بود و گاه شعر خود را از فارسی به عربی ترجمه می کرد. اشعار وی شامل مسایل اخلاقی ، عشقی ووصفی بوده است . وی در بازی های مختلف از جمله سوارکاری ، تیراندازی ، بربطنوازی ، بازی نرد ، شطرنج و غیره استعداد ویژه داشت.

ابیات زیر از اشعار اوست:

ای آنکه نداری خبری از هنر من خواهی که بدانی که نیم نعمت پرورد
اسپ آر و کمند آر و کمان آر شعر و قلم و بربط و شطرنج و می و نرد

اگر شب از در شادیست و باده خسرویا

مرا نشاط ضعیفست و درد دل قویا

شبا پدید نیاید همی کـرانهی تو

برادر غم و تیمار من مگر تو یا

ثناء حرّان نیکو بسر تو انم برد

هر آنگهی که تو تشبیب شعر من بویا

- 1 - محمد دبیر سیاقی ، پیشاهنگان شعر فارسی ، شرکت انتشارات علمی و فرهنگی
و (ĀĠĀJĪ BOKĀRĪ - Encyclopædia Iranica | Articles)